

Sygn. akt IX Ka 1731/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Sędziowie: SSO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

SSO Anna Szeliga

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 roku

sprawy **K. L.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk, art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 20 października 2014 roku sygn. akt II K 317/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu karę łagodzi do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje i od wydatków w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 1731/14

UZASADNIENIE

K. L. został oskarżony o to, że w dniu 11 lipca 2013 roku

w B. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wtargnął do sklepu (...) mieszczącego się na ul. (...), po czym używając przemocy wobec J. G. polegającej na kilkukrotnym uderzeniu pięścią po głowie oraz wykręcając jej prawą rękę dokonał zaboru w celu przywłaszczenia jednej butelki wina (...) wartości 12,50 złotych oraz 6 paczek papierosów (...) wartości 11,40 złotych każda, wszystko o łącznej wartości 80,90 złotych, zaś w wyniku zadanych uderzeń pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci dolegliwości bólowych głowy, obrzęku ręki i nadgarstka prawego z bólowym ograniczeniem ruchomości palców tej ręki, naruszające czynności narządów ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne polegające na zastosowaniu przemocy określone w art. 157 § 2 kk orzeczone dwoma wyrokami Sądu Rejonowego w Busku – Zdroju, a to z dnia 15 września 2008r., sygn. akt VIK 280/08, która to odbywał w okresie od dnia 2 lutego 2010 roku do dnia 2 lutego 2011 roku oraz wyrokiem z

dnia 25 lutego 2009 roku, sygn. akt VIK 997/08, którą to odbywał w okresie od dnia 2 lutego 2011 roku do dnia 10 sierpnia 2011 roku,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Busku - Zdroju wyrokiem z dnia 20 października 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt IIK 317/14 orzekł, co następuje:

I oskarżonego K. L. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia 21 listopada 2013 roku;

III na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając go tj. co do wysokości kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego oraz zaliczenia tymczasowego aresztowania na poczet kary. Skarżący zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary 4 lat pozbawienia wolności, wynikającej ze zbytniego przecenienia okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego oraz całkowitym pominięciu okoliczności świadczących na jego korzyść, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia K. L. rażąco surowej kary w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego, w szczególności faktu, iż postawa oskarżonego po popełnieniu przestępstwa wskazywała, że rozumie w pełni naganność swojego czynu i szczerze żałuje na potwierdzenie czego przeprosił pokrzywdzoną i dążył do przeprowadzenia mediacji w sprawie oraz wartość mienia była niewielka powoduje, iż kara adekwatna dla K. L., przy zachowaniu kwalifikacji prawnej przyjętej przez sąd orzekający byłaby karą 2 lat pozbawienia wolności.

Nadto skarżący zarzucił naruszenie art. 63 § 1 kk poprzez błędne określenie okresu zaliczonego na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności – w okresie od 11 lipca 2013 roku do dnia 21 listopada 2013 roku, podczas gdy tymczasowe aresztowanie w sprawie trwało od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia 9 grudnia 2013 roku.

W związku z powyższym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu K. L. kary 2 lat pozbawienia wolności oraz poprzez zaliczenie na poczet kary całego okresu pozbawienia wolności w sprawie, tj. od dnia 21 lipca 2013 roku do dnia 9 grudnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Złożona apelacja choć oczywiście bezzasadna, to jednakże okazała się skuteczna i w rezultacie doprowadziła ona do zmiany zaskarżonego orzeczenia w sposób określony w wyroku Sądu Okręgowego.

Ustalenia Sądu I instancji co do winy i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu K. L. są prawidłowe, czego nie kwestionuje żadna ze stron.

Podkreślić należy, że w sprawie niniejszej po raz pierwszy Sąd Rejonowy orzekł w dniu 9 grudnia 2013 roku, kiedy to uznał oskarżonego K. L. w ramach zarzucanego mu czynu za winnego wypadku mniejszej wagi przestępstwa rozboju i zakwalifikował go z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, zaś na mocy art. 283 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Apelacje od tego wyroku złożyli prokurator oraz obrońca oskarżonego. Prokurator zaskarżył powyższe orzeczenie w części dotyczącej kary zarzucając rażąco niewspółmierność kary wymierzonej K. L. i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy wymiaru kary przepisu art. 283 kk, tj. wypadku mniejszej wagi i wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z kolei obrońca zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, będących podstawą wyroku i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie, że oskarżony spowodował

u pokrzywdzonej uszkodzenia ciała opisane w opinii biegłego lekarza, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 kk

w zw. z art. 64 § 1 kk i wymierzenie mu za to kary 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz uznanie, że popełnił wykroczenie z art. 119 § 1 kk polegające na kradzieży mienia o wartości 80,90 złotych i za to wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 500 złotych. Na skutek złożonych apelacji powyższy wyrok został uchylony przez Sąd odwoławczy i przekazany do ponownego rozpoznania.

W tej więc sytuacji Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę po raz kolejny związany był treścią art. 443 kpk, który stanowi, że w razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wolno w dalszym postępowaniu wydać orzeczenie surowsze niż uchylone tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego albo na korzyść oskarżonego w warunkach określonych w art. 434 § 3 lub 4 kpk. Przy czym orzekanie na niekorzyść oskarżonego jest dopuszczalne tylko w granicach, w jakich sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania w wyniku uwzględnienia środka wniesionego na niekorzyść.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji rozpoznając niniejszą sprawę ponownie nie mógł orzec surowszej kary pozbawienia wolności, niż ta o jaką wnosił prokurator zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego z dnia 9 grudnia 2013r., to jest kary surowszej niż 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym Sąd odwoławczy rozpoznając niniejszą sprawę zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że złagodził wymierzoną oskarżonemu K. L. karę do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, chociaż jak wskazano wcześniej apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna.

Słusznie bowiem podnosi Sąd Rejonowy, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu K. L. jest bardzo wysoki, o czym przesądza przede wszystkim brutalny i bezwzględny sposób działania oskarżonego, który użył siły przeciwko kobiecie i to w biały dzień, a także jego motywacja zasługująca na szczególne potępienie, gdyż celem jego działania była chęć pozyskania butelki wina i 6 paczek papierosów. Na obniżenie stopnia społecznej szkodliwości czynu nie może wpłynąć wskazywana przez obrońcę oskarżonego okoliczność, że pokrzywdzona doznała rozstroju zdrowia jedynie czas poniżej 7 dni, jak również to, że oskarżony jest uzależniony od alkoholu i był wówczas w ciągu alkoholowym. Trudno bowiem uznać, że oskarżony K. L. nie ma świadomości, że jest uzależniony od alkoholu, a zatem nie ma dla niego żadnego usprawiedliwienia, skoro nie podejmuje on jakichkolwiek starań, aby wyjść z nałogu. Trafnie również zaznacza Sąd I instancji, że i stopień winy oskarżonego jest wysoki, albowiem oskarżony L. działał z pełną świadomością i rozeznanie. Wreszcie właściwie także zwraca Sąd Rejonowy uwagę na dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego, który był już dwukrotnie skazany za przestępstwo przeciwko zdrowiu i dwukrotnie też odbywał karę pozbawienia wolności, zaś czyn objęty niniejszym postępowaniem został popełniony w ramach recydywy ogólnej. W tej więc sytuacji samo przeproszenie pokrzywdzonej nie mogło być przesądzające przy orzekaniu oskarżonemu kary, gdyż ta niewątpliwie winna być surowa, albowiem tylko taka kara jest adekwatna do wagi popełnionego przez niego czynu oraz w sposób właściwy uwzględnia wszystkie elementy sędziowskiego wymiaru kary określone w art. 53 kk. Jednakże z uwagi na wskazany wyżej art. 443 kpk, który, jak podano wcześniej, znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie orzeczona kara została złagodzona do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd odwoławczy działając w oparciu o art. 437 § 1 kpk orzekł, jak w wyroku.

Nadto w oparciu o 624 §1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego K. L. od opłaty za obie instancje i od wydatków w postępowaniu odwoławczym, uznać, że z uwagi na fakt, iż oskarżony w bliskiej perspektywie odbywać będzie karę pozbawienia wolności, ich uiszczenie będzie dla niego nadmiernie uciążliwe.

Z tych względów orzeczono, jak wyżej.

SSO Ewa Opozda – Kalka SSO Krzysztof Sajtyna SSO Anna Szeliga